

Год. II.

Мартъ 1893.

Брой III.

Американската Църковна История.

Американската Църковна История почнува отъ откриването на Америка въ крайтъ на срѣднитъ вѣкове. Колумбъ честолюбивъ авантюристъ, лакомъ охотникъ за злато и свирепъ деспотъ, по сѣщо и великъ съгледателъ и религиозенъ възхитителъ. Той заби кръстътъ на първиятъ островъ, който той откри, Октомврий 12-ий 1592 г. и го нарече Святий Спасъ, въ честь на Спасителътъ. Царскиятъ му покровителъ Изабела Католичка заложи драгоцѣнноститъ си за прѣдприятнето му съ надѣжда за разпространение на Царството Христово както и на Испанското, и като чу рапортътъ на откривателътъ тя отъ все сърдце ся присѣдини коленничкомъ въ испѣвание Славословието за отпразднувание на такова велико събитие.

Островитъ на западна Индия, Мексико и Перу, и всичкитъ държави на Срѣдна и Южна Америка, бидоха открити и заселени отъ Испанци и Португалци, и номинално (наиме) обрънати мѣтъ Римо-Католическата религия, макаръ че това обръщение ся помрачи поради проклѣтнитъ на златото и свирепитъ жестокости къмъ невиннитъ Индийци.

Сѣверната часть на Американскитъ материкъ бѣше главно откритъ и населенъ отъ Англо-Саксонскитъ плѣмена, и именно прѣдопрѣдѣленъ за Протестанската религия. Той бѣше въздигнатъ чрѣзъ Протестантско прѣдприятие и дѣятелност. Той е много надминалъ Южна Америка поуспѣхъ (прогресъ), благоденствие и въ голѣма съразмѣрностъ отъ историческа важностъ, и сега хубаво съперничиствува Европа като театръ на историята.

Американската Църковна История, прочее, е главно Църковна история на Съединенитъ Щати. Тя почнува отъ пачалото на седмнадесатитъ вѣкъ, или отъ заселяванята на Виржиния (1607), на новий Йоркъ (1609) и особено на Нова Англия (1620). Пуританскитъ поселения на Плимътъ, Са-

лемъ, Бостонъ, Лорчестеръ, Хартфордъ, Нью-Хеванъ бѣха отъ строгъ религиозенъ характеръ и сѣ главно рѣшавали и контролирали Американската история и богословие въ прѣселническитъ народъ.

Коренитъ на Американскитъ църкви сѣ въ Европа, Конгрегационализмътъ на Нова Англия е прямо произлѣзъ отъ Английскитъ Пуританизъ; Прѣзвитерианскитъ Църкви главно сѣ произлѣзли отъ Шотландия и сѣверна Ирландия; Протестантската Епископална Църква отъ Английската Църква, Холандската Църква отъ Холандия, Лютеранската Църква отъ Германия и Скандинавия. Германската Реформаторска Църква отъ Германия и Швейцария, Гимо-Католическата Църква е сбирница отъ сичкитъ Европийски държави, по главно отъ Ирландия и Германия. Двѣтъ най-голѣми деноминации, обаче Баптиститъ и Методиститъ, бѣха отъ начало Англо-Американци, произникнаха едновременно въ Англия и въ Американскитъ колонии, единтъ посредствомъ усилията на Риджеръ Виламъ въ Родъ Айландъ, другитъ посредствомъ евангелическитъ посѣщения на Иванъ Вестей и Георги Хуитфилдъ.

Църковната История на Съединенитъ Щати още има да ся списва, и това е дългъ достоенъ за най-добрата дѣятелностъ на отличнитъ школьници (учени мжже). Понеже тази е земята на свободата и бѣдждшето. Деноминационални (наименователни) и мѣстни истории ний имаме изобилно, и числото ся бърже размножава; но нѣма достойна история на Американското Християнство, което да го прѣдставя като едно органическо цѣло, въ неговото бѣтие и нарастванне, свързскитъ му съ Майката Църкви въ Европа, характеристичнитъ му особености и великата му миссия въ бѣдждше.

Американското Християнско чрѣзмѣрно поле отъ дѣвственна територия (землище) е съ неисчерпаеми източници. То почнава съ наслѣдството на историята на Европа. То бърже ся размножава чрѣзъ

мириото прѣселяване отъ всичкитѣ части на Древниятъ свѣтъ. То обема сичкитѣ Църкви и секти, и ся наслаждава на пълна свобода и дѣятелностъ. То доставя всичкийтъ материалъ за окончателно рѣшеніе на спорноститѣ на религията.

Отличителниятъ характеръ на Американското Християнство отъ съставянieto на Съединенитѣ Държави е драговолниятъ принципъ за себе-поддържаніе и себе-управление въ приятелско, но независимо отношение къмъ гражданското управление. То е свободна църква въ свободна Държава, основана на Христовото изявление да отдаваши на Бога нѣщата, които сж Божии, и на Кесира нѣщата които сж Кесарови. (Мат. 22; 21). Всяка отъ двѣтѣ сили е съвършено независима въ своятъ си кръгъ и не ѝ ся допуща да ся намиса въ работитѣ на други, при все това тѣ сж въ приятелско отношение. Държавата покровителствува църквата въ нейното имение и въ свобода за дѣйствувание. Църквата закрепва нравственнитѣ основания на Държавата. Свободата на църквата гарантирана ней чрѣзъ първата поправка на конституцията развива една степенъ на свобода и дѣятелностъ въ съзидание църква, издържаніе проповѣдници, учредаване колегии и Семенарии и други литературни и благотворителни заведения, и да онапредва дѣлото Христово у дома и въ странво до една степенъ непозната въ коя да о отъ господарственнитѣ църкви въ Дрѣвниятъ Свѣтъ. Тази свобода на себе-издържаніето и себе-управителното Християнство и абсолютно равенство на всичкитѣ църкви прѣдъ законътъ е една нова глава въ църковната история, и силата и славата на Америка.

Принцътъ и Кърфицитъ.

Приказва ся за единъ Принцъ който, ако и невиненъ отъ прѣстъпление, хвърленъ бѣше въ тъмница, гдѣто въ печална тъмнота и уединение, съ малко надѣжда за отпущаніе, той неможеше да прѣтърпи своитѣ скърбни мисли, и почувствува че умътъ му скоро ще да ся изгуби, освѣтъ ако да можеше да има нѣщо да върши. Но съ какво имаше да ся занимава когато всичко ся е отнело отъ него прѣди да го хвърлятъ въ тъмница. Но слѣдъ малко той намѣри три кърфици на дрѣхитѣ които чиновницитѣ не бѣхж съзрѣли, и съ тия той ся забавляваше. Той ги хвърляше на подътъ на своета тъмнеца и почнуваше да ги търси. Това земаше доста врѣме, като неможеше да ги види въ тъмнината, и можеше да ги намѣри само като набалваше внимателно по цѣлийтъ подъ (дюшеме). Когато най сетѣ сполучваше да ги събере всички, той ги изново разпрѣснущаше, и изново ся заинтерисуваше да ги търси.

И тѣй вий виждате калко жално нѣщо е да бжде чловѣкъ безъ занимание. Понѣкогашъ хората казватъ че желали бихж да нѣматъ нищо да вършатъ, но не мисля че тѣ могатъ да искатъ да кажатъ дѣйствително съвсемъ нищо, защото то ще бжде тѣй сжщо лошо както като да иматъ и съвсемъ много да вършатъ.

ВУЙКЛИФЪ—ЗОРАТА НА РЕФОРМАЦИЯТА.

Картината, която даваме въ този брой на читателитѣ си, прѣдставлява образа на единъ отъ най-забѣлѣжителнитѣ мжии въ религиозниятъ свѣтъ. Този реформаторъ, прѣди онова велико религиозно движение което ся знае въ историята на реформацията, бѣше роденъ въ 1324 г. въ едно Английско селце съ сжщото име. Той свърши образованието си въ Мертоновата Коллегия, Оксфордскій Юневирситетъ. За младитѣ му години почти нищо ся незнае, нѣ послѣднитѣ двадесетъ години на живота му оставятъ най-забѣлѣжителна епоха въ английската история.

Политическата борба воювана отъ Английския Парламентъ за освобожденіето на Английската църква отъ папското иго, изискваше одного съ способността и образованието на Вуйклифъ да стане истиненъ Християнскій герой въ освобожденіето на Европа отъ папското утиѣтненіе. Той бѣше първий, който ся усмѣли да нападне *Духовниятъ Вавилонъ* и да покаже мърсотнитѣ на Римскій папа. Строгийтъ му нравствененъ характеръ и истинната му набожностъ даваше тяжесть на думитѣ му. Той нападна папството точно тогава, когато църквата въ срѣднитѣ вѣкове бѣше потънала въ най-голтѣмото певѣжество и религиозна гиплостъ.

Примѣстваніето на папството въ Авиньонъ и явяваніето въ сжщото врѣме по двама или трима, които прѣтендирахж за райскитѣ ключове, отвори очитѣ на по-живитѣ въ църквата за да познаятъ истинния характеръ на Апостолъ Петровия намѣстникъ. Властѣта на папата ся намаляваше постепенно, понеже тѣзи намѣстници Христови и съперници за прѣстола на Апостола Петра, така мило ся нападахж, и такива благочестиви анатели хвъргахж единъ противъ други, които самийтъ сатана не би сторилъ. Тѣзи нѣща убѣдихж хората, че по-безопасно е да повѣрятъ спасението на душата си на Бога, отколкото да ся облѣгхж на тѣзи, които претендиратъ, че иматъ властѣта да вързватъ и развързватъ всяко нѣщо на земята и небето. Англия ся нуждаше отъ единъ водителъ за да поведе народа къмъ истинната Евангелска видѣлина. Богъ бѣше назначилъ Вуйклифа за тази славна и благородна работа.

Въ 1360 г. Едуардъ II-ий, Английскій царъ, ся освободи отъ безчловѣчния и безчестний дантъкъ,

когото папата бѣше наложилъ на Английската църква, нѣ парламента ся рѣши да освободи съвършено Английската църква отъ Римското иго. Въ 1376 г. една коммисия бѣ назначена за да ся срѣщнатъ съ папскійтъ прѣдставителъ въ Бруегъ. Вуйклифъ бѣше водителъ и царски прѣдставителъ въ нея. Въ защитата на правата на Английската църква за да я направятъ самостоятелна, той написа нѣколко бршюри, които станахъ основата на Английската проза.

Слѣдъ посѣщението му въ Римъ, той ся запозна по-отблизу съ папскитѣ заблуждения и лошитѣ послѣдствия отъ калугерството.

При завръщаннето си той смѣло нападна Папата, и когото нарѣче, "Вавилонъ, Антихристъ горделивийтъ и свѣтски Римски священникъ и най-проклѣтийтъ отъ калпазанитѣ и крадцитѣ." Въ 1376 монаситѣ изложихъ 19 обвинения противъ него и ги проводихъ на Папата. Папата издаде петъ були противъ него и поиска да ся прѣдаде той въ рѣцѣтъ на Кантебурский Архиепископъ и на Лондонский Епископъ за да бѣде съденъ. Прѣди да ся разгледа дѣлото му, Вуйклифъ направи и още едно престѣпление, споредъ противниците му, дѣто убѣди Царя и Парламента да не пращатъ вече пари отъ вѣнъ царството въ Римъ. Въ врѣме на съдебното разглеждане на Вуйклифовото дѣло, една распра ся подигна между църковниците и благороднитѣ, които рѣшихъ за въ полза на Вуйклифа и който биде освободенъ отъ покровителитѣ си безъ съдъ. На другата година Папата умрѣ, и така ся свърши и поржчанието му къмъ двамата Английски прѣлати да разгледа дѣлото на Вуйклифа. Вуйклифъ сега ся възползува отъ всякой случай, да нападне Римскійтъ дворъ не само въ лекциитѣ си, но и въ проповѣдитѣ си и списанията си и да открие пороцитѣ на монаситѣ и духовенството. Въ 1381 той обнародва 16 си тезисъ противъ ученето за прѣсвещеніето и държѣ лекции противъ това учение прѣдъ университетътъ. Чрѣзъ това той разсърди благороднитѣ, особенно Ланкастерскійтъ Дукъ. Тѣ ся радвахъ дѣто той нападна гражданскитѣ претенции на Папството, но не искахъ да напада ученіето ѳ. Една коммисия ся назначи да го сѣди, и той ся яви неподкрѣпенъ отъ благороднитѣ; обаче майката царица проводи Скръ Лунса Клиффорда съ една за-

повѣдъ съ която запрѣщаване на Епископитѣ по единъ най-пълновластенъ начинъ да не издаждатъ никоя прѣсѣда противъ Вуйклифа. Реформаторътъ още веднѣжъ биде освободенъ. Прѣди да остави Лондонъ, обаче, той врѣчи на комиссаритѣ тържественъ протестъ противъ обвиненията въ еретичество, и едно изложение на своитѣ мнѣния. Той направи въззвание къмъ свѣтскитѣ власти да ся възползуватъ отъ Папската схизма за да прѣобразуватъ Църквата. Той испрати бѣднитѣ ся проповѣдници по цѣлата страна да ся противятъ на Просяшкитѣ братия (монаситѣ) и да проповѣдватъ противъ иерархията и злоупотрѣблението на Църквата. Той написа много брошюрки за тѣхъ, и въ 1380 почна да прѣвожда Библията на Английскійтъ языкъ. Неговитѣ проповѣдници били нарѣчени *Лолларди* отъ противниците имъ. Когато иерархията успѣла да направи

да ся вѣрва, че селското въстание подъ Уотъ Тайлера било ужъ причинено отъ Вуйклифовитѣ учения, Вуйклифъ билъ принуденъ да остави Лондонъ и да ся отгѣгли въ Луттервортъ. Тукъ той можалъ безъ съпротивление да работи противъ църковнитѣ злоупотрѣбления. Той приелъ апоплектически ударъ като стоялъ на амвонътъ си, Дек. 29-ѳ 1384, и на скоро умрѣлъ. Той прѣведи цѣлата Библията и написа нѣкои тълкования на Библията. Влиянието Вуйклифово не бѣше ограничено само въ Англия. Царицата на Ричарда II. бѣше Бохемска Княгиня и слѣдъ смъртъта ѳ,

прислужниците ѳ занесоха Вуйклифовитѣ списания въ своето отечество. Сѣмената на истината тукъ намѣрихъ приготвена почва и изникнахъ и принесохъ изобилъ плодъ. Когато зедемъ подъ внимание фактътъ, че Вуйклифъ е работилъ въ срѣдъ гонение безъ да е можалъ чрѣзъ печать да ся распространяватъ списанията му, ний ся удивляваме на това, което той извърши. Той бѣше наистина свѣтлата Зорница на Реформацията. Когато ся събра Констанскій съборъ, Святитѣ Отци не можахъ да изгорятъ Вуйклифа, който бѣше умрѣлъ прѣди 30 години; но тѣ изгорихъ книгитѣ му, колкото можахъ да събератъ отъ тѣхъ, и даже изровихъ коститѣ му, изгорихъ ги и хвърлихъ прахътъ имъ въ близката рѣчичка, която, Тома Фуллеръ ни казва завлече въ рѣката Авонъ, Авонъ въ Сѣверна, Сѣверна въ морето и морето въ океана; и до кадѣто океанътъ прѣска вълнитѣ си до тамъ ще достигне и Вуйклифовото учение.

Едно Забълъжително Дѣло.

Една жена стоеше прѣдъ сѣдницата, и до нея двама полицейски. Името ѝ се повикало, и ти отговорила. Тогазъ сѣдницата понескалъ да се чете обвинението противъ нея, което било “безчинно поведение по улицитѣ и нарушаванне общественната тишина.”

“Кои сж свидѣтелигѣ противъ нея?” понитаъ сѣдницата, и двамата полицейски пристѣпили за да даджтъ клѣтва.

“Сега раскажи за работата,” казалъ сѣдницата, и единий отъ тѣхъ започналъ:

“Азъ арестувахъ тази жена прѣдъ една кръчма на главната улица въ Схббота вечерь. Тя бѣше надигнала готѣмъ шумъ, биеше се и се караше съ мъжне въ кръчмата, и кръчмарьтъ ѝ испяди. Тя изговаряше много лоши думи и съ страшно заканване удари кръчмарьтъ съ всичката си сила. Тогазъ азъ ѝ арестувахъ и ѝ заведохъ на участка.”

“Нека дойде и другий свидѣтель,” каза сѣдницата, и другийтъ полицейски захваналъ.

“И азъ видѣхъ какъ стана арестуването, и потвърждавамъ, че стана тѣй, както се разказа. Азъ видѣхъ жената като се биеше, когато ѝ испяждаше кръчмарьтъ на улицата, чухъ лошигѣ думи, които тя изговори прѣдъ павалицата, която се трушаше по улицитѣ.”

“Повикайте кръчмарьтъ. Що знаешъ ти за тази работа?”

“Зная, че тази жена правеше шумъ въ моята кръчма. Тя дохожда да дига гюрюлтия и да се бие съ мене и азъ ѝ испядихъ навънъ. Азъ ѝ познавамъ много добръ; тя е лоша жена.”

Когато се обърналъ къмъ треперящата жена, сѣдницата казалъ:

“Работата е твърдѣ ясна, Госпожо; имате ли нишо да кажете за своя защита?”

“Да, Господинъ сѣдия, имамъ,” отговорила жената, съ странно тихъ ако и да треперящъ гласъ,

“Азъ не си признавамъ за виновна, и тѣзи мъжне, които стојтъ прѣдъ васъ сж прѣстѣпили клѣтвата си за да ме не оставатъ да кажа истината. Тѣ прѣстѣпнихъ законтьтъ, а не азъ. Азъ бѣхъ въ кръчмата миналата схббота вечерь, но ще ви кажъ какъ станъ това:

Мъжътъ ми не си върнъ у дома отъ работата си нея вечерь и азъ си страхувахъ че е отишелъ на кръчмата. Азъ знахъ че той трѣбва да си е зель седмичната заплата, а пъкъ ний венчки въ къщи си много нуждаехме отъ пари. Азъ приспахъ дѣцата, и тогазъ чакахъ сама, догдѣто градскийтъ часовникъ удари дванадесеть. Тогазъ, помислихъ си азъ, кръчмитѣ ще бѣджтъ затворени, и той ще бѣде испяженъ на улицата. Вѣроятно той не ще

може да си дойде у дома и полицейскитѣ ще го арестуватъ и затворятъ. Трѣбва да отидж да го намѣрѣмъ и да го доведж у дома. Азъ се завихъ съ единъ шалъ и излѣзохъ като оставихъ малкитѣ си дѣца на леглото — Г-нъ сѣдия отъ тогазъ не съмъ ги виждала.”

Тукъ съзнатѣ напълнихъ очитѣ ѝ, и тя щѣше да спре, но когато ся въздържѣ, тя продължи.

“Азъ отидохъ на кръчмата, дѣто мислѣхъ, че се намира той. Бѣше около двадесеть минути слѣдъ 12 часа (полунощъ); но кръчмата на този челоуѣкъ, кръчмата” — сочаща на кръчмарина, който гледаше да избѣгне погледътъ ѝ — “бѣше още отворена, и мъжътъ ми, и тѣзи двама полицейски” — сочаща къмъ тѣзи, които на скоро ся бѣхъ клѣли противъ нея — “стоехъ прѣдъ една маса, уснитѣ имъ бѣхъ още мокри отъ бирата, и пѣната не ся бѣше още сгегнала въ чашитѣ имъ. Азъ заставахъ при мъжа си и му казахъ да дойде съ мене. Но другитѣ (полицейскитѣ) му ся пзсѣхъхъ и кръчмарьтъ ми извика да си излѣзж. Азъ казахъ, не, искамъ мъжътъ ми да си дойде съ мене у дома. Тогазъ азъ ся постаряхъ да му кажъ, колко си ний нуждаемъ отъ паритѣ, които той харчи въ кръчмата, и пакъ кръчмарьтъ ме испсува и ми каза да си отидж. Тогазъ, исповѣдвамъ, че не можахъ вече да се стърпѣмъ, и казахъ: “Вамъ се стои да ви даджтъ подъ сѣдъ за дѣто нарушавате законтьтъ за полунощното отваряние на кръчми.

На това отгорѣ кръчмарьтъ и единътъ полицейски ся впуснахъ върху ми и ме исптаскахъ на улицата, и единъ отъ полицейскитѣ, като стиснъ ржката ми като съ витло, схснъ въ ухото ми: “Азъ ще накарамъ да те осѣдятъ да работишъ тридесеть дена въ общата работница, и тогазъ ще видимъ какво ще мислишъ за даване хора подъ сѣдъ.” Тогазъ той извика една патрулна кола, тикнъ мя вътрѣ и мя закара въ прѣдварителныйтъ затворъ, а другото вий го знаете Г-нъ сѣдия. Цѣлъ день вчера бѣхъ затворена, дѣцата ми у дома сами, безъ огънь, безъ яденне, безъ майка.”

Добръ, че ты си свърши расказътъ, защото едно силно хълцание ѝ задуши и тя не можѣ вече да говори.

“Обвинението пада,” извикалъ сѣдницата съ нажаленъ гласъ, “и жената е свободна,” и бѣдната жена, която бѣше нарушила общественната тишина, си излѣзла отъ сѣдилищната стая.

Но що станъ съ кръчмарьтъ, който бѣше нарушилъ законтьтъ за полунощното отваряние на кръчмата? И що стана съ полицейскитѣ, които си бѣхъ нарушили обязанността като ги свари жената да пиятъ, когато бѣхъ на длѣжностъ, и които заплашихъ една честна жена че ще ѝ издѣйствуватъ една тежка прѣсѣда, ако се и осмѣли да каже истината! О, нищо не имъ станъ.

Майката на Авраама Линколнъ.

“За всичко що съмъ, дължъ на майка си.” Така е казалъ най-трагическия Американецъ на Американците; Авраамъ Линколнъ.

Само наскоро ся издирило родословието на Г-нъ Линколнъ. Отъ бащина си страна той произхожда отъ Пуританско потекло. Майка му принадлежала на едно Квakerско семейство. Отъ Урия Хапксъ ся родила Нанси, майката на славниятъ благороденъ мъченикъ прѣзидентъ.

Тя била красполика Виржинийска мома, висока, достолепа, и малко моми могли да ся равнятъ съ нея по приятната обхола и умственото си развитие.

Богобоязливото ѝ и богопрѣданно естество било дадено отъ нѣколко поколения благочестиви праотци, хора, които сж вѣрвали въ Бога, бояли сж ся отъ Него и отъ никого другито.

Тя огнила съ храбритъ си мъжъ на далечъ въ пенаселенитъ тогавъ западни държави, като оставила слънчевитъ южни държави (на Америка.) Малко книги е имало тогавъ, вънъ отъ книгата която постоянно носела съ себе си, Библията; и благородното ѝ поведение е било съгласно съ поучението ѝ. Тя копѣяла за по-широкъ животъ, но търпеливо принасяла дѣлтъ си. Но не ся чудете, дѣто мигдаловиднитъ очи сж гледали тъй печално назадъ въ миналото, и една сѣнка ся е виждала често по хубавото ѝ лице, което е пнала за неприятното настояще и миналото бѣдѣще.

Домътъ ѝ билъ една дървена колиба само съ една стая. Врата нѣмало на колибата. Сърнена кожа покривала отвореното мѣсто—проста заплата отъ зимнитъ вѣтрове.

Тя можала да вижда звѣздитъ като дѣжала на простото си сламено легло. Въ тази колиба ся родилъ Авраамъ Линколнъ на 12-й Февруарий 1809 год., и когато той билъ на десетъ години, останалъ безъ майка.

Прѣзъ послѣднитъ си години, той говори за нея, за тази жена, която му била дадена за толкова малко врѣме, и то посрѣдъ такива ужасни мъчнотии, бѣдствия и лишения.

Вердиктътъ който той е далъ: “за всичко що съмъ, дължъ на майка си.”

Тя била, която въ десетгодишниятъ му дѣтински животъ тъй образувала характера му, очистила живота му, направила ламтенята му и него всичко що той бѣше за Американцитъ и за човѣшкиятъ родъ, щото прѣзъ всичкитъ му послѣдующи дни, тя останала за него неговитъ ангелъ водителъ, звѣздата на гордата му и славна сждба, догдѣто крушумтъ на убийщата го освободилъ за да ся присѣдини съ майка си, на която е той дълженъ толкова.

Изненадване на единъ Баща!

Едно момче се снабдило съ една хубава чекия. Когато едно момче си има ножче, то трѣбва да дѣла. Но момчето имало глава както и ножчето. Съ хубавата стоманена чекия то сѣ си дѣлало нѣщо, което първомъ намислявало. Никогато не дѣлало само за игра, за да направи прѣжката по-малка или да си прѣкара врѣмето. Като дѣлало дървото, то прилагало въ дѣйствието една идея. И когато видите едно момче да прави това, бѣдѣте увѣрени, че слѣдъ нѣколко години, то ще стане великъ мъжъ. Единъ денъ това момче подаде на баща си моделъ за една машина, която то бѣше издѣлало съ чекията си. Бащата ѝ поразгледалъ за една минута. Той не разбиралъ направата ѝ, и не чакалъ за обяснение. Той видѣлъ веднага, че дѣланието било много и че много врѣме ся прахосало за играта. Това го разсърдило, тъй като той билъ строгъ практически човѣкъ и не можалъ да види каква полза ще има отъ такова дѣтинско занимание. Той грабналъ хубавата машинка отъ ръката на момчето, хвърлялъ ѝ на земята и ѝ стѣпналъ.

Скоро слѣдъ това бащата го проводилъ на единъ ковачъ да ся учи на занаятъ. Майсторътъ му скоро узналъ, че момчето има необикновена паметъ. Инакъ то захваляло да дѣла съ чекията си. Какъ сжщиятъ моделъ направило. То гордо го обяснило на ковачтъ. Извѣднѣжъ послѣднитъ позналъ въ моделтъ едно твърдѣ полезно изобрѣтение. Това било най-напрѣдъ направениятъ механически ткачки станъ. Послѣ ся направилъ подобенъ станъ отъ здравъ и хубавъ материалъ, той работилъ много добръ. Една фабрика за станове се послѣ направила. Хубава работа се отворила. Момчето добивало половината отъ печалбата. Една година слѣдъ опитването на изобрѣтението, ковачтъ писалъ на бащата, че ще го посѣгнѣ и доведе съ себе си единъ богатъ господинъ, който е изобрѣтилъ знаменитий механически ткачки станъ. Какво било смайването на старецтъ, когато му прѣдставилъ сина му като изобрѣгателтъ, и като послѣднитъ казалъ на баща си, че изобрѣтението било сжщиятъ моделъ, който той сригналъ и строшилъ миналата година.

Нека си дѣлатъ момчетата, до когато издѣлватъ идея.

На скоро Г-нъ Гладстонъ е казалъ: “Колкото повече и повече остарѣвамъ толкова повече съмъ увѣрденъ въ убѣждението си и въ религията. Азъ съмъ работилъ въ публичниятъ животъ петдесетъ и осемъ години и четиридесетъ и седемъ години въ Кабинеттъ на Британското правителство, и прѣзъ тѣзи четиридесетъ и седемъ години азъ съмъ билъ съединенъ съ шестдесетъ отъ най-великитъ мъже на държавата, и всички освѣтъ петъ отъ шестдесетъ бѣхъ усърдни Християни.”

Султановото Домочадие.

“Прѣсмѣтнато е, че въ Палатѣтъ на Султанѣтъ живѣятъ винаги шестъ хиляди души, като ся начие отъ самийтъ Султанъ до най-последнийтъ му робъ. За доставката на всичкитѣ потребѣи на палата, има цѣла рота куповачи за да приготвятъ на врѣме каквото трѣбва за софрата на Султанѣтъ. Разнитѣ видове ястия, които ся прѣдлагатъ на речената трапеза сж 92. Всичкото това ястие ся приготвява отъ особенъ готвачъ съ доказана вѣрность. Той приготвявалъ ястията въ сръбѣрни сѣжди, които щомъ били готови да ся поднесжтъ на Негово Височество, ся запечатватъ отъ готвачѣтъ и ся распечатватъ прѣдъ негово присѣствие отъ камариеринѣтъ му, който самъ трѣбва да вкуси отъ ястието и тогава да го даде на коленичащиятъ робъ, който ще го държи на рѣцѣ догдѣ Султанѣтъ благоволи да промени ястието, тогава другъ робъ пристѣпя съ последующето ястие, и това слѣдва догдѣ то ся истѣче рѣдѣтъ на ястията.

Когато единъ робъ държи сѣждѣтъ съ ястието, което ся поднася на Султанѣтъ въ сѣщиятъ сѣждъ въ който е била готвено безъ да ся пенива въ чиния, втория робъ държи една малка златна тепсия на която ся намиратъ баклава, млинъ и други тѣмъ подобни. Негово Величество никакъ не употрѣбѣва ножъ или вилица, нѣ ся храни съ прѣсти по прѣдписанието на законѣтъ на мохамеданството. Освѣнъ камариерѣтъ има и другъ единъ служителъ въ палатѣтъ, който ся грижи за разноскитѣ що ставатъ подиръ снабдяванieto на всичкитѣ нужди. Той е счетоводителъ, който сжсверѣменно е и ковчежникъ за приходитѣ и расходитѣ на Султанѣтъ. Цивилнийтъ листъ на Султанѣтъ никога не е достъпенъ на вънкашни хора, но като ся сѣди отъ горѣспоменхтото число хора, които ся хранятъ и принасятъ награда, за трудѣтъ си отъ палатѣтъ, то въобще ся мисли че цифрата на разноскитѣ не е по долу отъ петдесетъ милиона лева.”

Какъ да Четемъ съ Полза.

Четението е другарување, въспитание, образование. То възраства, облича и разхубавява душата. То развива довѣрие, обогатява разговоръ, и обработва приятность. Знанието на добри книги “е храна на благочестieto, наслаждение на старостѣта, украшение на благоденствието, угѣтение на бѣдствие.” То е отворена врата къмъ най-доброто общество, стѣпало къмъ най-високата слава, вѣнецъ на почетъ, която надминува сиянието на слънцето. Тѣзи нѣща, като сж истинни, то е едно отъ нуждѣтъ на живота щото младежитѣ да четжтъ добри книги и да не пмѣ дотегнува отъ тѣхъ. Следующитѣ внушения ще имъ спомогнжтъ и ползватъ въ прочитание.

1. Проектирай четението си. Избирай книги-тѣ си за четение, на напрѣдъ. Прѣдпочитай книги които сж доста стари и доста добри да бжджтъ класически, привлѣкателни по възможность, чисти всякога. Книги написани отъ брадати хора сж по-добри отколкото написани отъ небрадати.

2. Размѣнявай четението си. Чети исторически романи. История съ живоописания, пѣтешествия, художества, наука, философия, религия. Разнообразие дава ширина и поддържа любопитство.

3. Ограничавай четението си. Усвои нѣколко книги добри, отколкото много книги само отъ горѣ, отъ горѣ. Голѣмитѣ риби плуватъ въ дълбокитѣ води.

4. Опредѣли си четението. Съ тази цѣль чети внимателно, притегляй мислитѣ, прѣповтарай ги на себе си и на други. Старай ся да ги запомнишъ. “Мислението прави това що четемъ наше.”

5. Опредѣли си врѣме за четение. Имай врѣме за прочитание всякой день ако е възможно. Особенно, както и да е, служи си съ отломачитѣ на врѣмето за прочитание на нѣколко страници. По сладко и често ся изсчитатъ и най-голѣмитѣ томове.

6. Обогащавай четението си. Това струвай като изслѣдвашъ всяко нѣщо което ся отнася до Историата, поезията, искусството, металогията, лицата, мѣстата и пр.

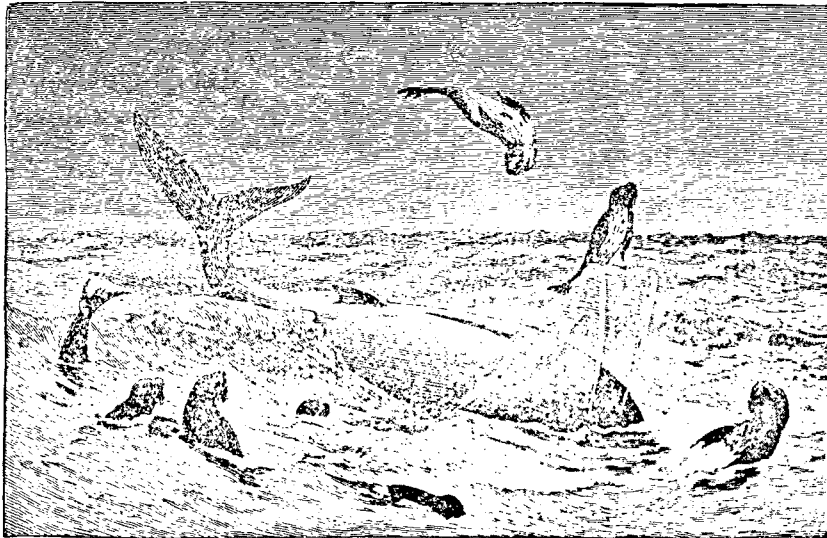
7. Спазвай четението си. Притѣжавай, ако е възможно, всяка книга що четешъ; отбѣлѣзвай избраниѣтъ параграфи въ тѣхъ; прави сравнение съ тѣхъ; често размислявай върху тѣхъ.

ТЮЛЕНИТѢ.

Нѣкой видове, отъ тѣзи животни научнитѣ мжже сж нарѣкли *Морско куче*, *Морски конъ* и *Морски лѣвъ*. Тѣ сж млѣкопитоющии животни. По тѣлесното си устройство тѣ сж съвършено приспособени да живѣятъ въ водата, гдѣто тѣ най-много живѣятъ, нѣ издивяватъ часть отъ врѣмето си на брѣга, за да ся търкалятъ на припѣкъ по каманитѣ, пѣсѣцитѣ, гдѣветѣ, и раждатъ малкитѣ си по брѣговетѣ. Тѣлото имъ е дългоовато и изострено отъ прѣднитѣ крааа до опашката; главата имъ до нѣкадѣ прилича на кучешката, и на повечето видове мозѣка имъ е голѣмъ; краката имъ сж кжси, иматъ по петъ прѣсти и снабдени съ плавателни ципи; положението на прѣднитѣ крака е както на другитѣ животни, нѣ заднитѣ сж опжнати на надирѣ, като че сж продължени отъ тѣлото и по мѣжду тѣхъ има една кжса опашка; прѣсти-тѣ, особно на дирнитѣ нозѣ сж способни много да ся расперяватъ и тѣй да даватъ голѣма плавателна сила на животното. Движенията на тюлена въ водата сж твърдѣ бързи и грациозни; на земята тѣ сж много любопитни, прѣднитѣ крака ся малко употрѣбѣватъ, а тѣлото отъ

гръбника ся гърчи и ся спуща; по този начинъ той бързо бѣга отъ ловцитѣ. Жбитѣ въ разнитѣ видове сж различни, нъ всякога приспособени да грабятъ плъзгави животни. Главната храна на тюленитѣ е риба, ако и да не заминуватъ мѣсо отъ други животни, и даже ся казва че тѣ ядѣтъ и растения. Тюленитѣ иматъ навикъ да глѣтатъ камъни, причината на което още не ся е отгатнала. Стомаситѣ имъ често ся напиратъ пълни съ камънчета! Дишаннето имъ е крайно полегка, около двѣ минути отъ едно дишанне до друго, когато е на суша въ пълна дѣятелностъ; за тюлена ся казва да може да стои двадесетъ минути подъ водата. способността имъ да забавятъ дишаннето си много имъ спомага да чакатъ ловътъ си въ водата. Козината на тюленитѣ е твърдѣ гладка и снабдена съ мазнось. Въобще има двѣ, една вътрѣшна

по-гжета козина, прѣзъ която ся издаватъ по-дълги влакна, и образуватъ вѣн-кашната лѣскава козина. Другото тѣхно приспособление на воденъ животъ и студенъ климатъ ся забѣлѣжи въ мазьта която е подъ кожата, отъ дѣто ся добива *тюленова мазь*, която не само служи за поддържанне живота когато храната е оскудна, но и за защита отъ студъ и въ сжщото врѣме прави цѣлото тѣло да е полегко. Носоветѣ имъ сж способни съвършенно да ся затварятъ, както става когато животното е подъ водата; и има подобна способность и въ ушитѣ; когато очитѣ, които сж голѣми, прѣдставляватъ забѣлѣжителность въ това че сж приспособени да гледатъ въ водата и въ въздуха. Лицето е покрито съ корави косми, въ корена на които има голѣми ягки нерви. Тюленитѣ раждатъ едно или двѣ малки само веднжжъ въ годината, и не дълго слѣдъ ражданието майката завѣжда мжничкото въ морето. Мажжитѣ често ся сбиватъ. Тюленитѣ ся много прѣдпазватъ отъ человекѣ когато той ги поврѣжда, нъ когато не сж уплашени, тѣ никакъ не бѣгатъ, и ся много приближаватъ до ладнитѣ, или до человекѣ на брѣгътъ, като че любопитствуватъ. Тѣ много обичатъ музикалнитѣ гласове. Казва, ся че Флаво то да

привлича тюленитѣ до самата ладня, дѣто по-на-прѣдъ не сж отивали, и звътеннето на пѣрковна камбана ся казва, че привлича множества. Спорѣдъ научнитѣ мжже, тюленитѣ притѣжаватъ и петтѣ чувства въ голѣмо развитие.

За обикновенния тюлень ся казва да е твърдѣ хитръ, нъ пакъ има голѣма разлика въ разнитѣ видове. той често пжти бива опитомяванъ и е способенъ да живѣе дълго въ опитомено състояние, ако му ся доставя доволно вода. Тѣ занознаватъ господаритѣ си, научватъ имената си и ся научватъ по пѣщо.

Тюленитѣ ся напиратъ въ всичкитѣ студени морета въ свѣтътъ, а най-вече въ полярнитѣ страни, по пѣкога и на Югъ дори и въ сѣрдиземно море. Нѣкои възлизатъ възъ рѣкитѣ за да ловѣтъ *салмонъ* и др. риби. Напиратъ ся тоже и въ

Каспийско море и въ прѣсноводното езеро Байкалъ. Коситѣ на обикновенния тюлень (мор. куче, сж възжѣлти, разио накапали съ черни капки. Дължината му е около петъ крака. Ловеннето на тюленитѣ става по сѣвернитѣ страни на Америка, Европа и Азия. Пристѣдватъ способно за хубавата и сѣйна кожа.

Вниманието на цѣлия свѣтъ днесъ ся обрѣща върху вопроса за тюленоловството въ Беринговото море—сперенъ въпросъ между Англия и Америка. Читателитѣ знаятъ че Берингово море съ полуостровъ Аляска ся продаде отъ Руссия на Америка и слѣдователно Американцитѣ прѣтнидиратъ че отъ брѣгътъ на Аляска, 160 километра въ морето, иматъ право да защищаватъ ловеннето на тюленитѣ, които като пжтуватъ къмъ брѣгътъ за да раждатъ малкитѣ си, минуватъ прѣзъ това разстояние въ морето, дѣто Англичанитѣ ги ловѣтъ. Англичанитѣ признаватъ че тѣзи тюлени сж отъ Аляскинтѣ брѣгъ, нъ не прѣзнаватъ че Американцитѣ иматъ право да пазятъ ловътъ на повече отъ 20 мили отъ брѣга. Въпросътъ ся возлага на Третийски Сждъ, които засѣдава сега въ Парижъ, дѣто ще ся зематъ подъ внимание старитѣ дѣговори между Руссия и Англия по сжщитѣ въпроси.

Испитътъ.

Директорътъ на едно училище, въ което ученицитъ ся приготвявали за колежия, приелъ единъ день една бѣлѣжка отъ нѣкой адвокатъ, живущъ въ сѣщиятъ градъ, съ която послѣднийтъ го моляше да отиде на писалището му понеже искалъ да се разговори съ него.

Като влѣзълъ директорътъ въ писалището на адвоката, послѣдний казалъ, че желае да подари една степенция за четиригодишния курсъ въ колежия на най-способното и достойно момче.

“Заради това,” продължилъ той, “ви повикахъ да рѣшите кое момче заслужава този даръ.”

“Този е много труденъ въпросъ за разрѣшение,” отговорилъ директорътъ замислено. “Двамата отъ моитѣ ученици — Карлъ Харитоновъ и Хенрихъ Страшимировъ—ще свършжъ курсътъ на наукитѣ въ моето училище тази година. И двамата желажтъ да земжъ колежалепъ курсъ, а ни единъ отъ тѣхъ не ще може да слѣдва безъ помощъ. Тѣ сж и двамата толкова равни, щото не можъ да кажа кой е по-способнийтъ ученикъ.”

“Какъ сж въ повѣдението си? попита адвоката.

“И двамата много добръ изпълняватъ училищния правила,” билъ отговорътъ.

“Добръ,” казалъ адвоката, “ако въ крайтъ на годината едното момче не напръдне повече отъ другото, проводѣте ми ги, и азъ ще рѣшиж кому трѣбва да дамъ степенцията.”

Както и по прѣди въ крайтъ на годината и двамата ученици били равни въ успѣхътъ си. Казало имъ се да отиджтъ въ писалището, безъ да знаятъ защо.

Тѣ и двамата изгледвали интелигентни благоразумни момчета, и адвоката почналъ да се чуди какъ ще рѣши помежду имъ.

Тѣкмо тогазъ ся отворила вратата, и една възрастна госпожа съ особенъ изгледъ влѣзла. Тя била позната като жена съ неуравновесенъ умъ, и пожеже ѝ се втѣлнило въ умътъ, че ѝ били лишени отъ голѣми имущества. Вслѣдствие на това тя често посѣщавала адвокатскитѣ писалища, носяща въ ржцѣтъ си единъ пакетъ съ книжа, които искала да се прѣгледатъ. Тя била позната посѣтителка на писалището, дѣто била приеманъ почтително и испращана съ неопрѣдѣлени обѣщания за помощъ.

Оная заранъ, като видѣла, че адвоката иматъ работа съ други, тя сѣднала на единъ столъ да чака. За зла честь, столътъ билъ счуненъ, и трѣбвало да ся туря на страна като безполезенъ.

Слѣдствието било, че тя паднала по единъ неговъ начинъ, като прѣснала и книжата си по подътъ (дюшето). Адвокатътъ погледналъ съ остро око на момчетата прѣди самъ да ся мръдне за да види какво ще сторжтъ.

Карлъ Харитоновъ като погледналъ за малко обърпалъ ся настрана за да спре смѣхътъ си, който не можалъ да удържи.

Хенрихъ Страшимировъ се затекълъ при жената и ѝ издигналъ. Постѣ като събралъ внимателно книжата ѝ, учтиво ѝ ги подаль. Многото ѝ и не-свързани благодарения още повече увѣличили Карловиятъ смѣхъ.

Слѣдъ като разказала госпожата работата си, на която адвокатиятъ слушалъ съ не малко внимание, той ѝ изпроводиалъ до вратата и тя си отишла.

Тогазъ той ся върналъ при момчетата и като изказалъ благодарението си, че ся запозналъ съ тѣхъ, испрати ги.

На другиятъ день, директорътъ билъ увѣдоменъ за сполуката и извѣстенъ, че степенцията ще ся даде на Хенриха Страшимирова съ забѣлѣжката: “Никой не заслужава повече да се приготви за едно почетно и влиятелно положение отъ тогова, който ся чувствува длѣженъ да помага на най-скромнитѣ и долнитѣ.”

Основата за Надѣждата на Христианина.

Една главна чѣрта на обикновенното душевно състояние на Христианина е това, дѣто той постоянно гледа за другъ животъ. Христианинътъ не ся пита възможно ли е да има другъ животъ; той го приема като добръ узнатъ фактъ. Той го очаква, тѣй както очаква промѣненето на природата, захожданието на слънцето и редѣтъ на годишнитѣ врѣмена. Той знае, че смъртъта ще дойде и до него, както и до всѣкого другого и че всѣкой день отъ живота му ѝ докарва по-близо; той знае нѣщо за това, което ще ѝ послѣдва. Христосъ Господъ нашъ е обѣщаль това, което прѣди той да дойде, бѣше хубава налучка въ положителна истина. Той е изслѣдувалъ онзи непознатъ свѣтъ. Ако Той е открилъ ужаситѣ му, Той е прѣдставилъ и хубоститѣ му. Той е казалъ на всички, които искали да му ся повѣрятъ като Водачъ, какъ да си оздравятъ въ Него блаженно безсмъртне. И за това, както вече казахъ, Христианинътъ очаква. Той гледа на този животъ като на едно прѣдисловие, на това което ще го послѣдва. Той ся отказва отъ него, ако стане нужда, за да си оздрави бѣднѣщиятъ животъ. Той не притежава да е особено героиченъ, или нѣщо повече отъ благоразуменъ чловѣкъ, който постигва споредъ знанието, което му ся е дало. Той очаква врѣмето, когато “смъртното ще ся погълне въ животъ,” а между това, той ся радва въ “надѣждата на Божията Слава.”

Полусъзнателна Длъжностъ.

Професоръ Држмондъ разказва слѣдующата повѣсть за пояснение чувствата на длъжността. Имало въ Глазго въ Шотландия едно момче, ученикъ (чиракъ) при единъ телеграфически надзорникъ, който самъ разказалъ това. Единъ денъ това момче било на върхътъ на една четириетажна къща съ нѣколко работници, които поправели телеграфната жица. Работата била почти свършена. Ставало късно, и работниците казали, че трѣбва да си идятъ у дома си, и на момчето казали да прѣрѣже крайщата на жицата. Прѣди да слѣзатъ, тѣ му казали още да гледа безъ друго да се върне на дюкенътъ слѣдъ като си свърши работата, съ свѣтивата на господари си. Момчето ся въскочило на дирецитъ и почнало да прѣрѣзва крайщата на жицата. То си потхлъзвало, гаднало на покривътъ и отъ тамъ почти долу на земята. Едно въже за дрѣхы прострѣно на дворътъ, на което то най-напрудъ паднало, повѣспрѣло скоростта на паданieto, но пакъ сътресението било ужасно и то лѣжало въ несвѣсъ между нѣколко дрѣхы на трѣвата. Една стара жена излѣзла. Като видѣла вжжето скжсано и дрѣхитъ окаляни, тя помислила, че момчето е пияно, растърсила го, сълзачила го и отишла да вика стражаръ. Момчето при растърсването дошло въ себе си, потрило си очитъ и станало на крака. И що мислите че то сторило? То ся качило по стълбата и излѣзло на покривътъ на къщата; събрало свѣтивата; турнало го въ кошницата; сиѣло ги, и когато слѣзло на земята, паднало примрѣло. Тъкмо тогазъ стражарътъ пристигналъ, видѣлъ момчето въ това състояние, и го занѣсалъ на болницата, дѣто лѣжало нѣколко врѣме. Драго ми е да кажж, че то оздравѣло, и сега слѣдва работата си. Коя е била първата му мисль въ онази ужасна минута? Длъжността му. То не е мислило за себе си, то е мислило за господари си. Това е което трѣбва и Християнинътъ да прави.

Бацитъ на Велики мжжие.

Баща на Торвалдсена, скулпторътъ, билъ дърводѣлецъ.

Руссо, авторътъ на "Емилъ," билъ часовникарски синъ.

Гиффордъ, Поета, билъ моряшки синъ и самъ билъ сапожникъ (кундурадчия.)

Франклинъ билъ сапунджийски синъ, и самъ билъ печатаръ.

Маршалъ Лейнсъ билъ дърводѣлски синъ, и самъ билъ ученикъ (чиракъ.)

Бащата на Скръ Робертъ Пийла, държавникътъ билъ простъ работникъ.

Бащата на Иохенъ Мюлера, Германскиятъ наученъ мжжъ билъ, селенинъ.

Бащата на великиятъ Тинторетто билъ часовикарь бижутьеръ.

Миделсонъ, Еврейскиятъ философъ, билъ синъ на единъ сиромашъ търговецъ.

Бащата на Давидъ Ливингстонъ билъ работникъ въ една фабрика.

Маршалъ Сегеръ билъ синъ на единъ такавъ на свилени платове, и служалъ като войникъ.

Бащата на Констабла, живописецътъ, билъ воденичаръ.

Римскиятъ Императоръ, Максимлианъ, билъ синъ на простъ солдатинъ.

Бащата на Кийтеса държалъ файтони и конне да ги дава подъ наемъ и въ простата му къща поета ся родилъ.

Данаилъ Уѣбстеръ, Американскиятъ ораторъ и държавникъ, билъ синъ на единъ бѣденъ чифликчия.

Бащата на Александъръ Уйлямъ, ориктологъ, билъ простъ работникъ.

Бащата на Сервантесъ, авторътъ на "Донкихотъ," билъ солдатинъ и самъ той служилъ въ много войни.

Харви, който открилъ кръвообращението билъ синъ на земледѣлецъ.

Бащата на Сауене поета, търгувалъ съ платнени платове, и самъ му помагалъ въ дюгения му.

Бащата на Хуйвела, математикътъ и философа, билъ столаръ.

Бащата на Оливера Кромвелъ, билъ селенинъ съ скромни срѣдства.

Деффу авторътъ на "Робензонъ Крузо" билъ синъ на касанинъ и самъ плетелъ и продавалъ чорани.

Рамусъ, богослова, билъ синъ на единъ работникъ, и самъ билъ слуга.

Димостенъ билъ синъ на единъ ковачъ.

"Това ми е Доволно."

"що правинъ сега, като нѣманъ майка, на която да искавашъ всякитъ си мжчютии?" попитало едно момче, което имало майка, друго което нѣмало.

"Майка ми е казала при кого да ходжъ," отговорило малкото спраче. "Азъ отивамъ при Господа Исуса; Той бѣше майчинъ ми приятель, и Той е и мой приятель."

"Исусъ Христосъ е на небето. Той е много далечъ и той има много работа да върши на небето. Не е вѣроятно, че Той ще ся спре да ся грижи за тебе."

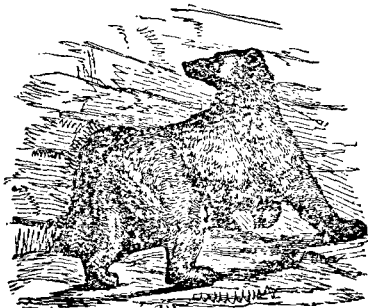
"Азъ не зная нищо за това," отговорило спрачето. "Всяко що зная е това, че Той казва, че ще ся грижи за мене, и това ми е доволно."

Колко хубавъ билъ онзи отговоръ? И това, което е било доволно за онова дѣте, е доволно и за всища ни.

За Младитъ.

Сирийската Мечка.

Обикновено мечката е най-големото мѣсоядно животно, и принадлежи на четвероногѣтъ отъ фамилията на Ursidae. На тази фамилия принадлежатъ не само истиннитѣ мечки, но и много други животни. А общата мечка която се намира въ Европа се знае подъ Ursus arctos. Какъ мечкитѣ се раздѣлятъ на Американската, Полярната и Сирийската, на тази последна ние даваме въ този брой картината ѝ на нашитѣ читатели. Че тази мечка се е намирала въ Палестина се види отъ много стихове на Вѣтхия Завѣтъ. Четемъ въ 1 Цар. 17; 34, 36, 37 Какъ Давидъ когато пасялъ стадото на баща си е убилъ мечка и лъвъ. Така и 4 Цар. 2; 24 Богъ позволи на двѣ мечки да разкъсатъ дѣцата, които се прѣсми-вахъ на Елесея, челоуѣка Божий. Сирийската мечка много прилича на обикновенната въсчерна мечка; и се намира и до днесъ въ пещеритѣ на Ливанскитѣ гори.

Мечката е опорита и свирѣпа и има голѣма сила, значително остроумие, и способностъ за да се покача по дърветата. Нейната свирѣпостъ е пословична а най-вече когато малкитѣ ѝ се поврѣждатъ. Нека срѣщне челоуѣка мечка лишена отъ чадата си, а не безуменъ въ буйството си. Ще ги срѣщнатъ като мечка лишена отъ чадата си. Осия 13; 8

Всякой Палець Царь

Кхама Господарува надъ едно плѣме отъ Бетуанскитѣ народъ въ Южна Африка, називаемо Бамагвато, и той заслужва всяка похвала за начинътъ, по който той възбранава въ държавата си продаване на опивателни пития. Въ младостта си станалъ християнинъ, и всичкитѣ миссионери, които сж работили между неговитѣ людие, говорятъ за него като най-полезенъ за тѣхъ. Прѣди нѣколко години нѣколко Европейци се помжчихъ да въведатъ въ владенията му дамажони и бѣчви съ ромъ. Тѣ казахъ на началникътъ че тѣ “сдържатъ цѣрь,” и се обѣщахъ да не бутатъ бѣчвитѣ. Капитанина склонилъ съ условие да не вижда пиянство.

Не се мина много врѣме и той видѣ нѣкои отъ

своитѣ хора да политатъ като били пияни. Началникътъ повика Европейцитѣ и каза.

„Азъ не искамъ вече да се внася въ отечеството ми опивателни пития.”

„Но, отговорихъ бѣлитѣ челоуѣци, навѣрно ние не ще се съпротивимъ да внасяме по една или двѣ дамаджони за частно употрѣбление на тръпезитѣ ни?”

Кхама отговори: “Не, не искамъ да допустя нито една дамаджона да се внесе. Вий ми обѣщайте че не ще има пиянство, но вий ма излъгахтѣ.”

Единъ старъ хотелджиа като не искаше да бѣде въсприетствуванъ въ намерението си отъ единъ Африкански началникъ, почна да настоява на своитѣ възглѣдове, но Кхама му затвори устата съ тия думи.

“Вий ми направихте тържесвенно обѣщание което вий нарушихте, и сега ви заповѣдвамъ да напуснете отечеството ми.”

Слѣдъ като спомни на търговнитѣ незачитанпето имъ на неговитѣ прѣдизвѣстования и законитѣ на отечеството му, което поведение той отдаваше, и може би несправедливо на неговата народност и боя (краска) Кхама продължи.

“Добрѣ, азъ съмъ черъ, началникъ съмъ на отечеството си понастоящемъ. Когато вий бѣли челоуѣци дойдете да господарувате надъ тази страна, ще правите каквото щете; но сега, азъ господарувамъ, и ще господарувамъ и ще поддържамъ своитѣ закони, които вий обиждате и приизирате; вий мя обидихте защото съмъ черъ челоуѣкъ, въ своитѣ си градъ; вий така струвате, защото прѣизирате чернитѣ челоуѣци въ душата си. Върнете се въ отечеството си; занѣсете все що имате; земѣте и жетѣнитѣ си канци изъ къщи, земѣте все що е ваше и идете си. Азъ се труда да науча народа си да дѣйствуватъ спорѣдъ Словото Божие, което сме приели отъ васъ бѣлитѣ, и вий имъ показвате такова нечестие каквото ний никога не сме знаели. Вий знаете че нѣкои отъ собственнитѣ ми братия сж почнали да обичатъ пияннето; и вий знаете че азъ не ги искамъ даже да го видятъ за да могатъ да забравятъ навикътъ; и вий не само че вносите и го поднасите тѣмъ но се стараете да искусите и мене съ него. Азъ свършвамъ съ него днесъ! Идѣте земѣте добитѣкътъ си, и никога не се завращайте.”

Английскитѣ миссионеринъ Д-ръ Хембърнъ, който присѣтствувалъ когато Кхамо изказалъ тѣзи думи, казва че “свършено мълчание последувало. Срамъ и свършено смущение нападна на повечето отъ тѣхъ. Тѣ не сж очаквали нѣща подобно, и изгубихъ самата сила да отговорятъ.

Отъ какъ се случи горното този смелъ, благороденъ Християнински началникъ никога не се

е по-двоумилъ, и макаръ нѣколко опити да сж ся направили за въвеждане упивателни пития въ отечеството му отъ бѣли челоуѣци, безъ никакви начала всичкитѣ имъ старания сж излѣзли не сполучливи. Кой не ще искаже едно силно "Аминъ" на молитвата на миссионеринтъ мѣжду Бамангвато: дано Богъ за дълго врѣме да поддържа Кхама въ усърднитѣ му старания да подигне и очисти и народътъ надъ когото Той го е подставилъ-

Камилата.

Само два вида камили сжществуватъ. Арабската или едногърба или Дромедеръ, която живѣе въ Арабия и Сѣверна Африка; и Бактрийска или Двогърба камила, която има на гърба си двѣ лосии гърбици и живѣе по пѣсчливитѣ пустини на Азия, Татария, Монголия и Китай. Едногърбата камила е по-голъма отъ коня и има на срѣдъ гърба си една гърбица; вратътъ ѝ е дълтъ и кривъ, а горната джука прѣзъ срѣдъ е разрѣзана; нѣма нито рога, нито ижвечта; козината ѝ е остра, червеникава и на врьта, плѣщкитѣ и гърдитѣ е по-дълга; по гушата и колѣнитѣ сж има, още отъ малка, вързузи. Краката ѝ иматъ по два срастнали прѣсти, на края съ малки копита. Едногърбата камила е най-потрѣбното домашно животно на Арабитѣ; само тя може да принося товари прѣзъ пѣсчливитѣ пустини въ Арабия и сѣверна Африка; за това сж я справедливо нарѣкли корабъ въ пустинята; тя носи товаръ отъ 400 до 500 килограма тѣжкъ, измънува на день 10 часа пѣтъ и ся задоволява съ твърдѣ малко храна: изсушени бодливи растения, бобъ, брашно отъ фурми съ малко нчимъкъ и пр. Камилата може да търпи 8 дни безъ вода, защото тѣбушитѣ ѝ голѣми слезици, когато тя пие, ся насмукватъ много и тѣй задържатъ вода за дълго врѣме; но не е истина дѣто приказватъ нѣкои, че съ тая вода тя ужъ можала да поп въ нужда и челоуѣка. Мѣсото и млѣкото ѝ ся употрѣбнава за храна, а кожата и тора влизатъ въ употрѣбление. Бактрийската камила има на гърба си двѣ лосии гърбици, краката ѝ сж по-къси и козината ѝ по-късата отъ колкото на едногърбата. Камилата живѣе 30 или 40 години; тя ражда само едно камилче и рѣдко двѣ изведиждѣ: тя е много търпеливо животно, но много жалостно реве когато е поврѣдена или много патоварена. Но

ако и да е много покорна, пакъ поиѣкога ся разсърдва и търси отмъщение, и когато ся разводи е пакостлива. Въ послѣдно врѣме сж захванали да развѣждатъ камилата въ Австралия. Единъ скелетъ е намѣренъ въ Индия, на единъ исчезналъ вече видъ камила (C. Sivaleusis), по-голъмъ отъ днѣшнитѣ камили. Скелетътъ е намѣренъ въ Третичната формация на земната кора.

Отъ космитѣ на камилата правятъ платове, четки които ся продаватъ въ хубаво изработенъ и боядисанъ видъ.

Пази Вратата Затворени.

Единъ Англичанинъ земледѣлецъ работяше единъ день на нивата си, когато видѣ една дружина ловджии ѣздящи на конне прѣзъ чифликътъ му. Загриженъ да не би да минатъ прѣзъ нѣкоя нива гдѣто сѣидбата бѣше въ едно положение да ся злѣ поврѣди отъ стѣпкитѣ на кониетѣ, той проводи одного отъ работниците си на тая нива, като му поръча да затвори вратата, и по никакъвъ начинъ да не позволява да ся отвара. Момчето отидѣ както му ся поръча, но едвамъ ли бѣ на мѣстото си когато ловджинтъ прѣстигнахъ, настоятелно заповѣдаючи вратата да ся отворятъ. Момчето отказа да стори това като искаша заповѣдта която е прилѣтъ, и рѣшителността си да не я прѣстъпни.

Заплашаванни и подкупване му ся поднасяхъ еднакво напраздно. Единъ слѣдъ другъ излизахъ да говорятъ, но всички ся посрѣщахъ съ сжний резултатъ. Момчето останъ неподвижно въ своето решение да не отвара вратата.

Слѣдъ малко единъ съ благороденъизглѣдъ дойде на напрѣдъ и каза съ повелителенъ тонъ: ти нази мя познавашъ. Азъ съмъ Дукътъ на Велинтонъ, ненавикналъ да му ся не покоряватъ, и заповѣдамъ ти да отворишъ оная врата, щото азъ и приятелитѣ ми да прѣминемъ."

Момчето сиѣ шапката си, и застава гологлавъ прѣдъ челоуѣка, когото иѣла Англия обичаше да почита, и тогива отговори патъртено.

"Азъ съмъ увѣренъ че дукътъ на Велинтонъ не би обичалъ да прѣстъпни заповѣдъ. Азъ трѣбва да държа тия врата затворени нито да допушамъ нѣкому да мине освѣнъ чрѣзъ особенно позволение отъ господарятъ ми."

Много задоволенъ, силниитѣ старъ войникъ, сиѣ шапката си, и каза: "Азъ почитамъ челоуѣка или момчето което не може нито да ся подкупи, нито да ся заплашан да стори зто," и като вржчи на момчето една лекава английска лира, старийтъ Дукъ бутна коньтъ си и замина.

За Младитъ.

Мъченикъ Кирилъ.

Кирилъ билъ едно малко момче отъ Кесария, което постоянно призовавало името Христово, и което нито чръзъ заплашване, нито чръзъ биење не изостави исповѣданието на вѣрата си въ Христа съ громъкъ гласъ. Нѣколко дѣца отъ негова възраст го прислѣдвахъ, и баща му го испажди отъ къщата си. Сѣдната го повика и му казува: “Чадо мое, азъ ще ти простъ, и баща ти пакъ ще ти приеме; въ твоята рѣка лѣжи слата да бѣдешъ наслѣдникъ на бащинътъ си имотъ, ако си мъдръ и ся смислишъ за своето добро.” “Азъ радостно ще пострадамъ,” отговори момчето, — “Богъ ще ми приеме; — азъ не съмъ печаленъ защото съмъ испажденъ отъ къщи; азъ ще сполуча едно по-добро жилище. Отъ смъртъ азъ нѣмамъ страхъ защото ще ми заведе въ по-добъръ животъ.” Слѣдъ като свърши това добро исповѣдание, свързахъ го и го завѣдохъ на погубване. Сѣдната тайно бѣше далъ заповѣдъ пакъ да го върнатъ, защото помислялъ, че гледанието на огньъ ще надвие рѣшителността му. Но Кирилъ остана непоколебимъ. Когато го върнахъ при сѣдната, той захванълъ изново, отъ съчувствието къмъ него, прѣдставленията си; но младийтъ мъченикъ отговори: “твоятъ огънъ и мечове не могатъ да ми поврѣдятъ, азъ отивамъ въ една по-добра къща, отправи ми по-скоро за да пристигна по-скоро тамъ. Присѣтствуящитъ плакахъ отъ съчувствие, но той имъ рече: “Вне трѣбва да ся радвате, по не знаете нищо за градътъ въ който отивамъ.” И тъй си отиде на смъртъта и стана чудо въ очитъ на жителитъ въ 260 год.

Тайната на Очарованието.

Несъмнено хиляди младежи, и не малко число стари желаятъ всякой день прѣзъ живота си да бихъ могли да узнаятъ тайната да очароваватъ (плѣвятъ), другитъ съ своитъ грациозни и изящни маниери. Тайната е явна. Тя е толкова лесна за узнаване, щото ся прѣнебрегва мимо ходомъ, а пакъ тия, които бихъ дали най-скѣпчивното си съкровище да я научатъ минуваъ безъ да я узнаятъ.

Тя е само това: Испълни сърдцето си съ благоволение къмъ всякого, и тогава практикувай всякога най-добритъ маниери (обноски) които знаешъ, особно въ дома. Ако почнешъ отъ къщи, тази очарователна обноска, ще, тъй да рѣчемъ, да ся вкорени въ тебе, щото никога да тя не паустни. Бѣди тъй учтивъ къмъ сестра си, както би билъ къмъ любовницата си. Старай ся да придобнешъ благоволенieto на майка си, баща си, братията си, сестритъ си, и дѣцата си, точно тъй както ся стараешъ да добиешъ благоволенieto на вѣнчанитъ.

Нѣма мѣсто за практикуване маниери както у дома, нѣма мѣсто, дозволи ми да кажъ, гдѣто ще бѣдътъ тъй оцѣнени. То ще бѣде обработване на сърдцето, умътъ и тѣлото, това старание дѣто да не усѣщашъ друго освѣтъ любовъ къмъ домашнитъ си и да ся отнасяшъ къмъ тѣхъ като че тѣ заслужаватъ твоего почитание до толкова, както ако да бѣхъ князътъ и фамилията му. Толкова почетъ тѣ заслужаватъ. Тогазъ отъ дома ще произлѣзатъ ония сладки магнетически влияния, които ще привличатъ сърдцата на чловѣцитъ къмъ тебе.

Фаредовата Изгубена Чаша.

Веднажъ единъ проповѣдникъ, като отговаряше на единъ възразителъ противъ ония които вѣрватъ, че Богъ ще въскреси умрѣлитъ отъ гробоветъ имъ, даде слѣдующето хубаво изяснение.

Единъ работникъ Фарадесовъ, прочутийтъ химикъ, единъ день спусна една сребърна чаша въ една делва съ силна кислота. Слѣдъ малко тя ся изгуби, като ся растопи въ кислотата, както захаръ въ вода, и тъй виждаше ся съвсѣмъ изгубена, и ся зададе питанне: Може ли нѣкогаждъ да ся намѣри пакъ?” Единъ каза може, но другъ отговори, че като ся е растопила и ся държи въ растопено състояние отъ кислотата, нѣмало е възможность да ся придобие изново. Но великийтъ химикъ, като бѣше на близо, туривъ малко химическа смѣсъ въ делвата и слѣдъ малко, всяка часть отъ среброто ся съсери на дъното, и тъй той го извади, една безъ видъ масса (буца) и я прати на коюмжпята, и чашата наскоро доби сжщата величина и сжщий видъ както испърво.

Ако Фарадей можѣше тъй лесно да съсери (прѣбне) онова сребро и да повърне распрѣстнатитъ му и не видими частици въ чашата, която тѣ по-напрѣтъ образувахъ, колко лесно Богъ може да повърне спящийтъ и разпрѣстнатийтъ прахъ, да промени изгниитъ ни тѣла въ подобнето на славното тѣло Христово.

Азъ съмъ въскресението и животътъ; който вѣрва въ мене, и да умре пакъ ще въскресе.

Всемирната Църква.

Протестантските църкви въ Германия събраха миналата година повече от 10,000,000 лева за работата на диакониките, които да подпомагат въ всяко отношение църковните членове (for deaconesses work) 30,000,000 лева за мисионерска (апостолска) работа въ своята страна и повече от Германия.

Прѣзъ послѣднитѣ двадесетъ години, малко повече от 272,000,000 лева сж били похарчени за поправяне църкви и катедри въ Англия, и повече от 247,000,000 лева сж биле похарчени за съзиждане нови църкви. Само въ Лондонъ сж биле изхарчени повече от 20,600,000 лева за съзиждане и прѣправяне църкви.

Мисионерското Дружество отъ Методистко-Епископалната Църква въ Америка събра прѣзъ послѣдната година за мисионерска работа отъ разни църкви сумата 6,475,495 лева. Това количество е съ 123,600 лева повече отъ колкото имаше на разположението си миналата година и съ 154,500 повече отъ колкото бѣше събрало по прѣдидищата година.

За сега четиридесетъ дружества работятъ въ Китай, които сж испратили 1296 чуждостранни мисионери, отъ тѣхъ 589 мъже. Туземски Християнски работници има 1446, отъ които 211 рѣкоположени. Има основани 522 църкви съ 37,287 членове. Това е чуденъ успѣхъ като знаемъ че въ 1843 година тази пространна Империя нѣмаше нито единъ Християнинъ.

Мисионерското Дружество, на Английската църква, е основало вече двадесетъ медицински завѣдения, чрѣзъ които да даватъ медицинска помощъ даромъ на болни въ странство. Дружеството отваря още болници и амбулаторни домове (dispensaries), дѣто да може всякой да ся прѣгледва гратисъ. Тѣ ще бждатъ за сега тѣй: петъ въ Индия, петъ въ Африка, шестъ въ Китай, едно завѣдение въ Палистина, едно въ Персія и една въ Британска Калифорния.

Английската Конгрегационална Годишна Книга показва числото на Богослужебнитѣ мѣста въ Англия и Валисъ че сж 4,634. Въ Шотландия има около 100 църкви, 11 въ Канарскитѣ Острови и 43 въ Ирландия (подразбира ся само протестански). Въ Британскитѣ колонии и на Евронеийския Континентъ 849 Богослужебни мѣста, което показва едно голѣмо уголѣмнение отъ миналата година. Числото на Конгрегационалистикитѣ проповѣдници въ Англия е 2749, отъ които 634 сж безъ пастирски пазначения.

Миналото годишно прѣброяване въ Ирландия показва доста намаление въ населението отъ 1881 г., почти половинъ милионъ. Прѣди 50 години Ирландия имаше почти осемъ милиона жители. Въ 1881 тѣ бѣхъ ся намалили съ три милиона. Въ 1891 г. цѣлото население едвамъ достигна до 4,704,750 жители. По религия само 871 лица ся отказахъ да рапортирять своето си убеждение — разнитѣ вѣроисповѣдания стоятъ така: Католици, 3,547,307 Английската църква 600,103, Превзвѣтерианци 444,947 и други деноминации 112,366.

Въ Шикаго ще има пѣщо особно изложено за свититѣ мѣста. Единъ моделъ отъ Великотѣпний Соломоновъ Храмъ ще ся направи, една циклорама на Иерусалимъ като ся бѣше въ врѣмето на "Распятнето Христово," и разни религиозни антики ще бждатъ изложени за посѣтителитѣ на изложението. Нѣкоп отъ най-живописнитѣ картини на добри и даже отлични живописци сж вече занѣсени въ Америка за тази цѣль. Прѣдприемателитѣ на това дѣло искатъ да направятъ това отдѣление на изложението за свѣрталище на свѣщенникитѣ които посѣтятъ Всемирното Изложение.

На всякому не е знайно че сжществува въ оная страна която вѣднѣждъ бѣше Асириската Империя, останки отъ Християнската Църква която датира чакъ до Апостолскитѣ врѣмена. Въ 1884г. вниманието на Калтинберскитѣ Архиепископъ (Англиканската църква) бѣше привлечено за състоянието на тази църква, и особно миссия си основа за да гледа за доброто ѳ. Въ едно събрание държано на послѣдно врѣме въ Лондонъ, каза ся, че нѣколко училища бѣхъ основани, и че петъ мисионери и четири сестри на милосърдието сж отишли между тѣхъ отъ Англия. Християнската църква има особна длѣжностъ къмъ тая църква. Ако тя ся съживи може да стане причина за голѣмо добро въ тази частъ въ Азия.

Италиански Протестански Църкви.

Рапортитѣ дадени на послѣдното събрание на Валдензиския синодъ на Торнелисъ, въ Италия, показватъ едно постепенно наращение въ членството и въ волнитъ помощи. Приели сж ся 591 нови членове въ църквата и помощитѣ сж ся увеличили още съ 5150 лева прѣзъ годината. Срѣдното число помощитѣ ся падатъ по-повече отъ 4 лева на всякой членъ. Евангелски служби сж ся държали въ много мѣста съ голѣми слушателства. Единъ общъ пѣтующъ Евангелски мисионернитѣ билъ опрѣдѣленъ да работи по околнитѣ и затѣтитѣ мѣста. Комисии биле опрѣдѣлени за да прѣгледатъ уставътъ на църквата, правилата за поклонение и символа на вѣрата.

Наука и Механика.

Сега си знае че съществуват 67 първоначални елементи въ Химията. Прѣди четирестотинъ години само седемъ са знаахъ.

Споредъ Французскитѣ вѣстници годишно умиратъ въ цѣлїи свѣтъ около 33 милиона челоѡци. Така всякой день умирахъ 91 хиляди, което прави 3,730 всякой часъ, 62 всякая минута. Една четвърта умирахъ прѣди да достигхъ осмата си година, и половината ся свършаватъ прѣди да достигхъ седемнадесетата си година, и срѣдното число животъ за всякой челоѡкъ ся въскача до 38 години. Сомо единъ на сто хиляди живѣе за да испълни единъ вѣкъ.

Цѣлїиѣтъ подморски телеграфъ въ свѣтътъ е, около 143,011 морски мили въ, 1,168 секции. Разнитѣ правителства притежаватъ 833 секции, или 13,383 мили; Франция притежава 3,269 мили; Англия 1,599 мили; Германия 1579 мили и Италия 1027 мили. Остатъка 335 подморски телеграфи съ 129,628 мили ся притежаватъ отъ частни компании. Почти всичкитѣ тѣзи жици бѣхъ манефактурани на брѣгътъ на Темза, нъ сега една фабрика отъ този видъ има въ Италия и двѣ скоро ще ся основатъ въ Франция. За поправленїето и пазението на тѣзи телеграфи ся изисква една флота отъ тридесать и седемъ параходи.

Въ сбиркитѣ на "Филаделфїиската Академия" за Естествениѣ Науки има многобройни биологически бѣлѣжки за дви растения въ Америка, много отъ които иматъ общенароденъ интересъ. Има една която има отношение на обикновенното "блѣстниче" ("eyebright," *euprasia officinalis*) въ съединение съ модерната спекулация, че цѣлїята сж станали съ време видоизмѣнени за да ся усилятъ почва (crossfertilization). Въ случая, на това растение, вижда ся че то слѣдъ като придоби приспособление на почвата (crossfertilization), то изостави такова състояние, и ся е повърнало на неговѣтъ първоначаленъ навикъ на себе-утопяване. Спрѣчь, ако прѣдоляющитѣ спекулации сж прави, този трѣбва да е курса когото то е слѣдвало. Като растението е било по мокритѣ мѣста покрай брѣга кадѣ сѣверъ, тѣзи които любопитствуватъ въ такива нѣща, може да испитвхъ цѣлїята му за себе си.

Не може да има съмнение, че диаманти съществуватъ въ метеорическото жлѣзо. Това не е за първъ нѣтъ, дѣто този скъпоцѣнъ камѣкъ е билъ намѣренъ, въ каквото може да ся мисли да е неговъ първоначаленъ минералъ, който го заключава. Въ всичкитѣ камани, въ които той до сега ся е намиралъ, даже и въ пигматитѣтъ Индийски, ние

може да мислимъ, че той е влѣзълъ като такѣвъ въ врѣмето, когато сж ся образували каманитѣ. Тука, напротивъ, самото състояние на диамантѣтъ, които ся сжлѣжда като ситенъ прахъ распрѣснатъ въ известни части въ метеорическото жлѣзо, вижда ся да показва че той е зель началото си на мѣстото, и ся е образувалъ въ врѣме на втвърдяване-то или кристализуване-то на массата.

Г-нъ Стивенсонъ, единъ Единбургски секретаръ (actuary), казва че 40 на стотъ отъ хората които постигхъ седемдесетъ години сж земледѣлци. Срѣдното число смъртни случаи на 1000, е 29.2; помѣжду механджитѣ, то ся уголѣмява отъ 29 до 102. Между градинаритѣ той намира смъртнитѣ случаи да сж 10.6, между дърводѣлцитѣ 12.4, обушаритѣ 13.4, кеменосѣщитѣ, 16.8, касанитѣ 17.8 ханджитѣ, 21.4, аптекаритѣ 18.9, хотелджитѣ, 26.8 хоборджитѣ, 33.4 между духовнитѣ лица въ Английската църква най-долната смъртностъ на 1000 е 10.2, а най-високата бѣ Католическата църква е 15.7. Нью-Йоркския Медицински лѣкаръ приписва челоѡпската смъртностъ на католическото духовенство на без-женството.

Мозѣкътъ.

Человѣческиѣ мозѣкъ е едно отъ най-деликатнитѣ, най-чуднитѣ и най-удивителнитѣ устройства, до колкото ума може да го разбѣре. Той е една подкарвателна машина, която е само нѣколко прѣста въ диаметра, срѣдната тежина на когото е по-малка отъ единъ и половина килограмъ, който съдържа стотини милиони клетки и нишки, тѣзи клѣтки и нишки сж разни въ дебелина отъ една тристотна до една милионна отъ прѣстъ. Всякой четвъртитѣ прѣстъ отъ сивото вещество доставя единъ под-слой, за развиванїето на най-малко осемъ, хиляди записани и отдѣлни идеи; подъ слоя въ цѣлїи мозѣкъ за развиване и записване десетъ хиляди отъ тѣхъ, освѣтъ силата за да ги припомнюва подъ удобно разбуждане; той прѣпраща мисли, усѣщания (emotions) ошощения, и изволявания чрѣзъ отдѣлни нишки, на които врѣмето на работата ся е измѣрвало внимателно до частъ отъ секундата. Този най-чудна и хубава пнеса механизъмъ, тогазъ, която така гладко, така лесно, безъ прѣживане или болка когато е въ добръ редъ и непретоварена, трѣбва само да ся злоупотрѣби и прѣтовари за да ся причини разстройство въ храненїето на всяка частъ отъ тѣлото, и да ся умъртвятъ функциитѣ на разнитѣ органи. Трѣбвало би само нѣколко первическо утруднение, различно за разни хора, за да ся отворхъ вратата на пюралгия, и пейинтѣ изроди на мѣки и на много форми на възвратни нервически системи, които правхъ живота да е едно брѣме.

Разни Новини.

Лордъ Салзбурн бившиятъ Английски министъръ президентъ е боленъ.

Царица Викториа ще прати вѣколко живописи които сж собствено изобрѣгениѣ, на Изложението въ Шикаго.

Въ Английската войска има само 19 войника Евреп и единъ раввинъ е назначенъ за да гледа слѣдъ тѣхното духовно подобрене.

Казва ся, че Ирландия испраща на вѣтъ всяка година около 40,000 тона яйца—само въ Англия тя проважда около 640,000,000 яйца.

Въ Новий-Йоркъ има осамъ фабрики за кошу-ми (ковски снаряди за випагане и пр.). Тѣ искарватъ стока за 15,450,000 лева.

Германскій Императоръ ся е рѣшилъ да прати синъ си въ народнитѣ училища, гдѣто той ще сѣди на равно съ другитѣ момчета въ училището.

Жилъ Ферри, единъ отъ Французскитѣ дипломати ся помина, и много тържественни слова ся изрѣкохъ относително дѣятелността и влиянието на този великъ французинъ.

Г-нъ Тейнсъ, прочюгийтъ Френски историкъ умрѣ въ Парисъ на 5-ий Мартъ (н. к.) Никой другъ французинъ не е ималъ толкова влияние въ умствениото развитие на Франция.

Миналата година провинцията Викториа, Австралия произвѣде около 20055 килограма злато което бѣше нѣщо 1300 килограма повече отъ ископава-нието имъ прѣзъ 1891 година.

Дѣцата въ Индия изучаватъ таблицата за умножение до четридесѣтъ пѣти по-четридесѣтъ, и това умножение ся прави по-силетено съ въвежданieto на дроби въ тая таблица.

Д. Лессепъ, великийтъ френски инженеринъ е осжденъ на петъ годишенъ затворъ. Той е на 88 годишна възраст, и по причина на такава старостъ и неговитѣ минали заслуги, тая присѣда ся види доста строга.

Покани сж вече испратени отъ прѣдсѣдателя на девѣтий медицински конгресъ за свикване на новъ медицински конгресъ, който ще ся събѣре на 24-ий Септ. (н. к.) тази година. Нѣма сумнение, че много важни нѣща относително медицината, ще ся разискватъ въ него.

Казва ся че женитѣ иматъ сѣщитѣ политически права както и мъжитѣ, въ Исландия, Островъ Макъ, Островъ Джерзей и голѣмата частъ на Ан-

глийскитѣ владения и Штатътъ Ваомингъ, Съед. Държави на Америка.

На скоро ся отвори третейскій сѣдъ въ Парисъ, който ще рѣши недоразумѣнията по рѣболовството въ Беринговото море. Засѣданията му ще бѣдѣтъ публични. Карно даде угощение на членовеѣ на този сѣдъ.

Корабостроителното заведение Ллойдъ въ отчетътъ ся за 1892 год. показва че цѣлата постройка за въ всичкитѣ страни на свѣта е 1,666,946 тона, отъ които 1,261,107 бѣхъ съградени въ Велико-Британія и 405,839 въ други страни на свѣта.

Споредъ Цариградскитѣ вѣстници рѣшило ся е шото и въ Турция да има едно Всемирно изложение. Планътъ ся нарѣжда отъ една комисиѣ която ще ся прѣдсѣдателствува отъ самийтъ Султанъ. Ще видимъ да ли гашийтъ ага ще може да надмине изложението въ Шикаго.

Голѣма вихрушка е върлувала въ долината покрай великата рѣка Миссисипи. Много поврѣди сж станали въ градътъ Мемфисъ, штатътъ Тенесий. Градъ Мемфисъ ся вижда да е злосчастенъ. Той е пострадалъ нѣколко пѣти отъ разни язви които сж го посѣщавали въ миналитѣ нѣколко години.

Британскитѣ кораби отъ компанията Климентъ, които въ послѣдно врѣме пристигнахъ Новий-Йоркъ отъ Южно-Американскитѣ и Западно-Индийскитѣ портове съ едно карго (товаръ) отъ 658 тона ластика (rubber), е най-голѣмия говаръ който до сега е тргвалъ отъ Амазонъ за това пристанище. Оцѣнява ся на повече отъ 5,150,000 лева.

Послѣднитѣ статистики показватъ че строенieto на локомотиви въ Съединенитѣ Държави на Америка въ 1892 год. бѣше 13 % по малко, отъ колкото въ 1891 год. Числото на локомотиви тѣ съградени за частни работи бѣше около 2000, но построяванието на вагони ся увеличи съ сѣщий процентъ съ който онова на локомотивитѣ ся намали, и числото на построенитѣ вагони (за житѣзни пѣтища) бѣше около 120,000.

Цѣлото затъмнение на слънцето което ще ся случи въ Априлий, ще да е едно отъ най-дългитѣ затъмнения което ся е случило въ този вѣкъ. Голѣми приготвления ся правятъ за наблюдението му. Една Английска научна партия отива въ Батурстъ, Африка, и една въ Пернамгукъ, Бразилия; Отъ Парижъ едно научно заведение, испраща една експедиция въ Африка; Харвадската келегийска обсерватория ще испрати наблюдатели въ Ареквита, Перу, и Лиската обсерватория—въ една станция въ Чили. Други Американци вѣроятно ще да послѣдватъ горнитѣ свѣти.

Домакинство.

400 драма варени картофи, $\frac{2}{3}$ отъ лъжичка сода, и $\frac{1}{3}$ отъ кримъ тартаръ, една лъжичка захаръ 25 грамма масло, 25 грамма брашно и едно яйце малко соль. Смажи картофитѣ и прѣсѣй ги прѣзъ рѣдко сито. Размѣси съ картофитѣ всичко, което ся спомена освенъ яйцето, и пай-послѣ разбий яйцето добръ и размѣси го съ цѣлийтъ смѣсъ. Направи го на панишпанъ като пита, и опечи го много бърже. Разрѣжи го на двѣ и помажи го съ масло, и пека ся яде кога е още горѣщъ.

Макарони.

Начюпи макаронитѣ въ малки парчета, увари ги съ бързъ огънь въ посолена вода за 15 минути. Намажи съ масло едно тенджеро и нарѣди макаронитѣ на слоеве съ малко масло и сирене помежду, като ся нарѣси и малко пинеръ и солчица. Излѣй една чаша млѣко върхъ всичкото и тогава печи го за двадесетъ минути въ горѣщата фурня. Това ще бже готово за да ся сложи на трапезата.

Оризени мекици.

Увари половинъ чаша млѣко, и разбъркай го въ една чаша студено млѣко, уваренъ оризъ, една лъжица масло и половинъ лъжичка соль. Когато ври приложи едно яйце добръ разбито и да ври двѣ минути повече. Когато този смѣсъ пстине, направи го на питки, потопи ги въ яйце и брашно размѣсени, тогава ги упражи съ масло въ теганъ.

Управлението на Дѣца.

Едно отъ най-мжнитѣ, и въ сжщото врѣме най-деликатно нѣщо е да ся даде правото направление на дѣцата. Много родители сж самата причина за развалата или лошото поведение на дѣцата имъ. Ако дѣтето ся настани право, когато е още въ бащинтъ си домъ, то вѣроятността е, че ще слѣдва добрийтъ пътъ.

Единъ отъ най-лошитѣ навици когото майката притѣжава е да плаши дѣтето, или съ нѣкои каракончули, или ще го обади на баща му. Дѣтето полека лека ся научи че тя лжи, и то естествено послѣдва примѣрътъ на майка си.

Родителитѣ ако искатъ дѣцата имъ да станжтъ хора трѣбва да пазятъ слѣдующитѣ прости наставления.

1. Бжди твърдъ и рѣшителенъ съ дѣцата.
2. Бжди благъ и милостивъ.
3. Поучавай го на страхъ Господень—начало на мудростъта е страхъ Господень, казва Соломонъ.

Селско Хозяйство.

Не е никакъ полезно да ся държи непроезводателни животни прѣзъ зимата—да ли сж тѣ овце, свини, говѣда, или гадове.

Кастрение на дървета.

Много часто едно дърво, което ся види че е остарело и изсѣхнало, съ много изсѣхнали клонове, безъ да дава плодъ, може си и подмлади и да дава плодъ както по-прѣди. Единъ Американски вѣстникъ дава слѣдующитѣ правила: Въмѣсто да ся отсѣкжтъ голѣми клонове отъ срѣдата на дървото, първо исечи малкитѣ издѣвки и виждѣ какъ ще ся повлияе. Ако кловетѣ сж много гжети разрѣди ги, като отсечешъ нѣколко отъ тѣхъ, и остави срѣдата на дървото праздно за да допуска свѣтлината и въздухъ помежду. Колкото и да сж голѣми кловетѣ трѣбва да ся разреждѣтъ. Гдѣто има три, остави единъ клопъ. Въ сжщото врѣме раскопай нѣколко мѣтра наоколо и натори раскопаното мѣсто добръ. По-този начинъ всичкитѣ стари дървета можжтъ ся подмлади и да ся направятъ да даватъ плодъ изобилно.

Праскови.

Тази индустрия е занемарена у насъ. На много мѣста, този вкусенъ и полезенъ плодъ, едвамъ ся вижда въ нѣкои у нашитѣ градове. Едвамъ тая година намѣрихме у нашитѣ градъ праскови и тѣ едвамъ можжтъ ся нарѣ такива въ пълното значение на хубави праскови. Нъ при все това турихме около 25 шишета за зимовище. Не можихме да намѣримъ по-добръ плодъ отъ този когото ний турихме въ шишета като компорти. Тѣ за да бжджтъ добри трѣбва да ся обработватъ както лозята. Всяка година да ся кастрятъ и причистватъ около коренитѣ имъ. Ако нѣкой ся наеме да обработва праскави и да ги турне въ шишета за зимно врѣме, ще спечели повече пари отколкото да ся занимава съ винарство. Идущитѣ брой ще дадемъ на читателитѣ си, като ще е почти врѣме за чиреши, какъ да си турнатъ нѣколко шишета за зимовище, което като го сторятъ веднѣждъ, безъ друго ще си приготвятъ плодове за прѣзъ зимата, както всичкитѣ образовани народи вършатъ.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистната Епископална Миссия, Свищовъ.

Отговорикъ: С. ТИХЧЕВЪ.

Свищовъ, Печатница "На дѣжда."